

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

БУРНИ АПЛАУЗИ „РОДОЉУПЦИМА“ У БУДИМПЕШТИ

Храбро читање Стерије

Провокативна тема, фуриозна игра и, на крају, громогласан и дуготрајан аплауз – тако би у најкраћем гласио „рапорт“ с недавног извођења Стеријиних „Родољубаца“ на Трећем интернационалном позоришном фестивалу (МИТЕМ) у Будимпешти. Познати комад нашег славног писца режирао је Андраш Урбан и извео ансамбл Народног позоришта, у поставци која је далеко од еуфемистичке Стеријине назнаке да је реч о „веселом позорју у пет дејстава“...

Два века од настанка дела, у новом редитељском читању на сцену су изашли Смрдићи, Шербулићи, Лепршићи, Жутилови, још „луђи, претеранији, несмисленији“... Јер, родољупци и среброљупци, продајући веру за неверу, преживели су не само бурну 1848. годину, већ и све друге револуције, ратове, системе и државе. Зато је овом „веселом позорју“ редитељ дао још

жешће боје, готово демонску снагу и виталност. Иако мађарској публици, извесно, није било лако да схвати ко су Срби а ко Србијанци, ко Мађари а ко Мађарони, (па и ко су родољуби а ко родољупци), ипак су на крају добро разумели драму чији су догађаји локални, а поруке универзалне. „Мађарска публика је веома специфична, али прича о родољубљу функциони-

ше свуда на сличан начин на овим нашим просторима. То је прича о свима нама. Стерија говори о једном политичком архетипу, 'друштвеном ритуалу' који се стално понавља. То није менталитетска прича, може да се дешава било где. Србија је само амбијент“, објаснио је посетиоцима веома посећеног Округлог стола наш редитељ.

(наставак на стр. 2 и 3)

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕВечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ENVOY
HOTEL

СТОТИ „ЗЛОЧИНИ“

Представа „Мали брачни злочини“, по тексту Ерика Емануела Шмита, у режији Филипа Гринвалда, изведена је 10. априла на Сцени „Раша Плаовић“, јубиларни 100. пут. У извођењу Неле Михаиловић и Бориса Пинговића, премијера ове представе је била 16. априла 2011. Драматург је Жељко Хубач, сценограф Борис Максимовић, костимограф Сара Куртовић, а дизајн звука потписује Владимир Петричевић. На матичној сцени и гостовањима, представу је видело више од 19.000 гледалаца, а на Међународном фестивалу малих сцена и монодраме, одржаном у децембру прошле године у Источном Сарајеву, Нела Михаиловић је за улогу Лиз освојила Награду за најбољу глумицу.

Р. П. Н.

„ЖАНКА“ ЈАСНИ ЂУРИЧИЋ

Драмска уметница, Јасна Ђуричић, овогодишња је добитница Награде „Жанка Стокић“ коју додељују Народно позориште у Београду, Компанија „Новости“ и Град Пожаревац. Одлуку је већином гласова донео жири у саставу: в.д. управника Народног позоришта Дејан Савић, главни уредник и генерални директор „Новости“ Ратко Дмитровић, прошлогодишња добитница Анита Манчић и управник СНП-а, Александар Милосављевић. Иницијатора награде и доживотног председника жирија, Миру Ступицу, ове године је болест спречила да учествује у одлучивању. Свечана додела Награде биће одржана у недељу, 15. маја на Великој сцени Народног позоришта, у подне.

М. Б.

ОПЕРСКИ ГОСТИ

Током априла, гости Опере Народног позоришта, били су Роберто Јакини (Линдоро на премијерној обнови „Италијанке у Алжиру“), Никола Мијаиловић (Јаго у „Отелу“), Ентони Армор („Набуко“, диригент), Филип Павишић („Тоска“, диригент) и Домагој Доретић (Марио Кавардоси у „Тоски“).

Р. П. Н.

САВИЋ У РУМУНИЈИ

Маестро Дејан Савић је протеклог месеца кратко боравио у Клужу, где је у једној од четири румунске националне оперске куће руководио припремама и дириговао обнову Вердијеве опере „Моћ судбине“.

са одушевљењем поздравила учеснике, посебно нашег маестра, који је на самој сцени дао интервју за румунску националну радио-телевизију. У својству в.д. управника Народног позоришта, Савић се договорио са директором тамошње опере, угледним баритоном Флорином Штефаном, да наша Опера идуће године учествује на Фестивалу националних оперских кућа у Клужу, који се обнавља после скоро целе деценије.

Р. П. Н.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Да је београдска представа изазвала велико интересовање потврђује и податак да је тамошња национална телевизија снимала пробу „Родољубаца“ уочи фестивалског извођења, а Урбан је дао многе интервјуе за мађарске и српске медије у Мађарској. Домаћини су се, иначе, веома похвално изјаснили о наступу ансамбла Народног позоришта. И сам директор Националног театра, Атила Видњански, огласио

Своје глумачке задатке одлично су, као и сваки њих до сада, обавили Слободан Бешић, Анастасија Мандић, Сузана Лукић, Павле Јеринић, Нела Михаиловић, Хаџи Ненад Маричић, Никола Вујовић, Предрај Ејдус, Бранко Јеринић и Бојан Кривокапић. Режијел је и аутор сценографије, драматург и сарадник режијела је Сузана Вуковић, костимограф Марина Сремац, композитор Ирена Појовић Драјовић, а драматург Славко Милановић.

се речима: „Наши гледаоци су разумели цео контекст ове, иначе, веома интересантне представе. Храброст је играти је, јер она ‘тангира’ питања која се обично

свуда, па и код нас, веома радо избегавају...“

МИТЕМ је једини међународни позоришни фестивал у Будимпешти и одржава се у Националном театру, који је основан 1837. Данас се, истина, представе не одржавају у истој згради (срушена је шездесетих због изградње метроа), док је зграда у којој су одиграни наши „Родољупци“ подигнута тек почетком новог миленијума. Овај театар има четири сцене (Велика, на којој је гостовала наша представа, има 650 места), а уз две камерне,

постоји и позоришни салон са „ексклузивних“ седамдесет столица. Како сазнајемо, у глумачком ансамблу су 32 глумца: примања првака се крећу од хиљаду до хиљаду и двеста евра – што је за тамошњи стандард једна солидна плата...

Занимљиво је да је пре гостовања „Родољубаца“ у Будимпешти вођен Округли сто са темом „Национални театар у 21. веку“, на којем су учествовали челни људи позоришта из Атине, Београда, Будимпеште, Буенос Ајреса: Статис Ливантинос,

ОДЈЕЦИ ГОСТОВАЊА „РОДОЉУБАЦА“ НА ФЕСТИВАЛУ МИТЕМ У БУДИМПЕШТИ

Представа вишег значаја

На популарном британском театарском блогу Postcards from The Gods, објављена је критика Ендруа Хејдона у којој се најпре апострофира храброст београдског позоришта што је пред мађарском публиком извело представу која говори о српско-мађарском сукобу из XIX века, на тако смео и узбудљив начин да аутор текста изјављује како је цела представа, а посебно сцене певања на просценијуму и прозивања разних политичких фигура из бројних епоха савремене српске историје „најборбенија ствар коју је икада видео у позоришту“! Хејдон налази и везу Стеријиног текста у оваквом извођењу са савременом британском политичком сценом јер су, како каже, „Родољупци“ комедија у којој се оштро критикују хипокризија и дволичност“ што, по његовом мишљењу, одговара актуелној атмосфери припремања референдума за излазак Британије из ЕУ 2016. Истичући квалитете режије и глуме који за-

једнички, на сценски ефектан начин, упозоравају на „трагедију националистичког размишљања“, овај британски позоришни критичар закључује да би, да је он Руфус Норис (уметнички ди-

После одличној пријеме Ма који је представља Народној позоришта у Београду „Родољупци“, Ј. С. Појовића у режији Андриша Урбана имала код фестивалске публике пресвјетле европске Фестивала МИТЕМ у Будимпешти, уследиле су и позитивне реакције позоришних критичара.

ректор Националног театра из Лондона, п.а) ову представу „довео на сцену Националног театра, под хитно“.

Јудит Чаки, критичарка тиражног мађарског недељника „168ора“ у афирмативном тексту о представи „Родољупци“ најпре апострофира квалитет глумаца,

истичући да они у колективним сценама „сјајно играју светину са свим њеним узвишеним и поражавајућим карактеристикама“ чувајући индивидуалност ликовима док „узнемирено и забринуто посматрају остале да се не би огрешили о прикључивање“ родољупцима, попут „скептичног и резигнираног“ Гавриловића који „показује да је губитник јер није урлао са осталима“. Током читаве представе, закључује ауторка, „ансамбл неуморно мења облик и улоге“, а глумци се крећу кроз сцене и личности тако да у једном даху „воде гледаоце кроз странпутице родољубља, обмана, дволичности и обезглављивања“. Говорећи о режији критичарка, између осталог, истиче Урбанову вештину на плану форме, потенцирајући његово умеће да читав низ стилски лабаво повезаних сцена саобрази у „изнијансирану велику целину“ која је својеврсно огледало нас самих, и Мађара и Срба.

На најпосећенијем мађарском сајту „Ориго медија групе“,

Жељко Хубач (в.д. директора Дrame Народног позоришта), Атила Видњански и Хорхе Телерман. На скупу је закључено да национални театри нису позоришта једног народа већ простор за врхунску уметност и „излог“ према свету. Толерантност међу нацијама огледа се кроз прихватање различитих естетских светоназора унутар једне, али и међу различитим националним срединама.

О интересовању за културе из окружења и књижевну баштину суседних земаља говори и податак да ће у децембру на сцени будимпештанског националног театра бити постављена Нушићева „Госпођа министарка“, у режији Арпада Аркошија. Најпознатије дело нашег комедиографа превео је на мађарски Јанош Херцег 1950; исти превод, донекле модернизован, користиће се и сад. Следећи српски писац чије дело би Мађари желели да виде на својој сцени је Душко Ковачевић, али још није извесно о којем ће наслову бити реч. „Квалитет наслова и представа једини је критеријум којим се руководимо кад бирамо шта ће се наћи на позоришном или фестивалском репертоару“, објашњава Жофија Ридег, директорка МИТЕМ-а. „Зато планирамо да с неким које смо видели на фестивалу (Ана-

ПРИЗНАЊА И ГОСТОВАЊА

Одлазак представе на овај престижни фестивал, уследило је после низа успешних домаћих јостовања и признања: „Родољупци“ су крајем прошле године наступили на Међународном фестивалу „Дезире“ у Суботици, у марту су остворили Дане комедије у Јајодини, иде су пролашени за најбољу представу по оцени стручној жирија, а ансамбл представе је награђен специјалним признањем за колективну игру. Почетком априла су остворили Дане Миливоја Живановића у Пожаревцу, иде је за љумца вечери пролашен Павле Јеринић, њом и шабачки фестивал „Позоришно пролеће“ на којем су освојили Награду за најбољу представу, а Бојан Кривокајић Награду „Залог за будућност“ (на иском фестивалу Нада Шарин је добила Награду за најбољу љумицу – за улогу Елизабете у представи „Марија Сидуар“). О успешности остварења као и моћностима различитих фестивалских „чињања“, најбоље сведочи податак да су „Родољупци“ ушли у званичну селекцију и Стеријиној изборја, БИТЕФ-а и МЕСС-а. Између ова два фестивала, ансамбл ће у јуну ситићи на још два јостовања: Дани саишре „Фадил Хаџић“ у Зајребу, Позоришни маршон у Сомбору и „Пуританорије“ у Тивљу.

толиј Васиљев, Валер Новарина, Силвио Пургарете, Томас Остермајер), наставимо сарадњу и да их видимо у нашем театру“.

Ове године публика је током две недеље трајања Фестивала могла да одгледа 25 остварења из 14 земаља: Србије, Кореје, Кине, Пољске, Аргентине, Шпаније, Мађарске... Грчка је учествовала са „Илијадом“ у поставци Стати-

са Ливатиноса (нашој публици познатог по сјајном „Краљу Лир“ који је гостовао у Народном позоришту), Александријски театар је дошао из Санкт Петербурга, док је посебан куриозитет представљало учешће швајцарског Театра „Виду“ из Лозане, са Чеховљевим „Галебом“, у режији Томаса Остермајера.

■ Р. П. Н. ■

критичар Ковач Балинт је објавио изузетно афирмативну критику поводом гостовања „Родољупца“, у којој је у посебан фокус истакао да ова представа на храбар начин поставља болна политичка, друштвена и друга питања. Овај критичар апострофира актуелност текста који, иако написан у XIX веку „звучи као да га је писао неки савременик“, хвали редитељски поступак и истиче квалитет глумаца који, како каже, „брзо западе публику, постављајући важна животна питања о природи ро-

дољубља“. У закључку критике, он истиче како је дужност сваког националног позоришта да игра „представе вишег значаја“ и да је то пракса у свету, али

смело постави у фокус таква питања као што је то урадило Народно позориште у Београду“ представом „Родољупци“.

■ Ј. Стевановић ■

примећује да „ретко које национално позориште сме да тако

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

МАЈ 2016.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорца Јанковић

• ТЕОДОРА БОБЕРИЋ АРСЕНОВИЋ,
ГЛУМИЦА И ПЕВАЧИЦА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
У БЕОГРАДУ (1886–1960), аутор Јелена Пауљев;
гостујућа изложба Дома културе из Новог Бечеја

ИЗЛОЖБА – отварање

21. 5 | 16.30 МЛАДИ КОСТИМОГРАФИ, у оквиру манифестације
Ноћ музеја, 21. маја од 17.00 до 01.00 часова

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

18. 5 | 18.00 Концерт младих виолиниста (класа проф. Марка Јосифовског)
19. 5 | 18.00 Концерт студената Студијског програма за виолину (класа проф. Маје Јокановић)
24. 5 | 18.00 Концерт студената камерне музике (класа доц. Игора Лазића)
25. 5 | 18.00 Концерт Катедре за гудачке инструменте
27. 5 | 18.00 Концерт студената виоле (класа проф. Марије Мисите)
30. 5 | 18.00 Солистички концерт Јоване Вићентијевић – флаута (класа проф. Љубише Јовановића)

ДОДЕЛА НАГРАДЕ

12. 5 | 18.00 Додела годишњих награда УМУС-а

ОТВОРЕНА ВРАТА

14. 5 | 12.00

КОНЦЕРТИ

28. 5 | 12.00 ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ Лазар Павловић, контрабас; Милена Петровић, клавир; Ана Манчић, виола
31. 5 | 18.00 КЛАВИРСКИ КВИНТЕТ ALTRO SENSO – Наташа Шпачек, клавир; Теа Петровић-Балинт, виолина; Мила Мирковић, виолина; Јован Стојановић, виола; Душан Кочишевић, виолончело

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

5. 5 | 19.30 монодрама НЕ ЗНАШ ТИ ЊИГ Матије Бећковића, у извођењу првакиње Дrame Народног позоришта Соње Јауковић

ПРОМОЦИЈЕ

9. 5 | 18.00 МУЗИЧКА СЕЋАЊА И 50 ГОДИНА УДРУЖЕЊА МУЗИЧКИХ И БАЛЕТСКИХ ПЕДАГОГА СРБИЈЕ, аутор Гордана Крајачић, приватно издање
12. 5 | 18.00 ЧЕМБАЛО ИЗ МОЈЕ ДОМОВИНЕ – CD Смиљке Исаковић

СЕМИНАР – КРИТИЧКЕ ПРАКСЕ У ОБЛАСТИ УМЕТНИЧКЕ ИГРЕ III (у оквиру XX фестивал кореографских минијатура) ПРЕДАВАЊА

25. 5 | 19.30 ЕМАНЦИПОВАНА КРИТИКА, Ана Тасић, тетрولو и позоришни критичар (члан Жирија критике Фестивала)
26. 5 | 18.00 КОРЕОГРАФИЈА, КОНЦЕПТ И КОНТЕКСТ, Борис Чакширан, кореограф и костимограф
30. 5 | 20.00 КОРЕОГРАМА У СРБИЈИ У XX И XXI ВЕКУ, проф. мр Вера Обрадовић, кореографкиња

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НОВА МОНОДРАМА

Програм „Читалиште-позориште“ је од 25. априла постао богатији за још један наслов. После увек радо гледане представе „Страх од летења“, Соња Јауковић ће од сада приказивати свој ауторски пројекат „Не знаш ти њиг“, по поемама Матије Бећковића. Премијера ове монодраме је била 1989. у Театру „Магаза“ у Београду, а потом је гостовала широм Југославије, у Паризу, Цириху, Минхену... и освојила „Статуету слободе“ на Октобарским свечаностима у Младеновцу.

Р. П. Н.

СЕЋАЊЕ НА ГЛУМИЦУ

У оквиру циклуса „Сећање“, 30. марта је у Музеју Народног позоришта одржано вече посвећено некадашњој првакињи Дrame Народног позоришта између два светска рата, редитељу, педагогу, теоретичару глуме, рецитатору, аутору путописа и два драмска текста, критичару и преводиоцу, Десанки Деси Дугалић Недељковић (1897–1972). О „српској Сари Бернар“ говорили су библиотекари чачанске Градске библиотеке „Владислав Петковић Дис“ др Богдан Трифуновић, Даница Оташевић, Оливера Недељковић и Марија Радуловић, а лична сећања на велику уметницу испричао је њен колега, Дејан Чавић.

Р. П. Н.

ИНТЕРВЈУ | СЛОБОДА МИЋАЛОВИЋ

Уметност чува душу

Романтична комедија „Френки и Џони“, по тексту америчког драмског писца Теренса Мек Нелија, у режији Тее Пухарић, премијерно је изведена 15. априла на Сцени „Раша Плаовић“. У средишту радње је двоје усамљених, емоционално полупотрошених људи – несигурна конобарица Френки и кувар Џони који је управо

● **Радња комада, написаног средином осамдесетих година прошлог века, дешава се у Њујорку. Зашто је нама овде, три деценије касније, важна Мек Нелијева прича?**

Мислим да има прича, када говоримо о њеној актуелности, има већу тежину данас, него када је била написана. Друштвене мреже, мејлови, мобилни телефони... све су то продукти савре-

ји се зближавају... то јесте помало застрашујуће, али исто тако је и лепо“, каже Џони.

● **Романтика подразумева слadak живот и остварење снова. Многи би волели да живе „к’о у бајци“, али, ако то не могу на јави, онда бар желе да имају додир са нечим лепим, лепршавим и нестварним кроз уметност. Колико је данас, у овом времену суровог темпа живота који меље све пред собом, дух романтике још увек присутан?**

Романтика се данас, нажалост, често тумачи као патетика, у негативном смислу те речи. Познато је да уметност делује на емоције и чува душу. Зато људи долазе у позориште, одлазе у биоскопе... Често, после представе, чујем коментаре: „Хвала вам на овоме, душу сте ми умирлили“. Е, сад, ми нисмо ту само да залечимо ране, већ и да поставимо питања, покушамо да одговоримо на нешто, укажемо на проблем и, оно што је најлепше, одведемо публику у неки бољи свет.

● **Говорећи о глуми, Ваша јунакиња каже да је то „уметност, одговорност, привилегија“. Шта је за вас глума, како је дефинишете?**

Глума је за мене истинита потреба да се изразим, да истражумем, да разумем друге људе или бар да пробам да их разумем. Такође, мислим да је глума заиста привилегија. Међутим, није лако бити глумац. Сведоци смо да су неки од наших највећих глумаца умрли, такорећи, у беду. То је тужна страна приче. Али, са друге стране, задовољство које ми проживљавамо на сцени или испред камере, док креирамо своје ликове, незаменљиво је и не може се ничим платити.

● **Осим у глуми, успешно сте се остварили и на приватном плану, као супруга и мајка. На који начин успевате да нађете баланс између породице и посла?**

Веома сам поносна на себе када видим да сам, поред континуираног бављења својим позивом, успела да оснујем и породицу. У нашој земљи то је стварно срећа и привилегија. Сматрам да је за глумицу, заиста, много битно да нађе тај баланс, да има децу и породицу, односно чврсту базу. Јер, као што неко рече, у Србији је тешко бити глумац, али је још теже бити глумица.

■ Микојан Безбрадица ■

изашао из затвора... Представа је остварена у оквиру уметничко-пословне сарадње са Народним позориштем Сомбор где ће премијера бити 15. јуна у оквиру Позоришног маратона, а насловне улоге веома убедљиво тумаче Слобода Мићаловић и Игор Ђорђевић. Разговарали смо са protagonistкињом.

меног доба који убрзавају комуникацију и захваљујући којима мислите да сте у току дана успели да обавите гомилу послова, да се видите са пријатељима, породицом... а, у суштини, кад мало бо-

**Данас је човек усамљен
Ди као да њочиње да
живи у њој.**

ље размислите схватите да сте све време били сами! То је оно што нас чини трагичним ликовима ове приче. Шта може да нас продума, извуче из те чауре? На крају се увек испостави да је најважнија љубав и због ње вреди живети.

● **Представа припада жанру романтичне комедије. Да ли је, ако узмемо у обзир да је романа, у ствари, синоним за лепу љубавну причу, срећан крај нешто што се овде подразумева? Да ли је то могуће и у животној драматургији?**

Мислим да свако жели да има срећан крај. Али крај, та сурова реч, не може бити срећан. Тако да и ми то питање остављамо отвореним. Живот је непредвидив и често зна да нас изненади. Наши јунаци су добили још једну шансу да воле и буду вољени, а да ли ће остати заувек заједно, на то питање, ипак, нисмо могли да дамо одговор. „Двоје људи ко-

● **Шта ову, на први поглед, „обичну“ интимну причу двоје средовечних људи, чини тако специфичном?**

Чини је, пре свега, прича о усамљености. Све више смо сведоци страха од зближавања, отварања, припадања другој особи, нарочито после неког лошег искуства. Чини ми се да све више посматрамо живот, а заиста га мало живимо. У тексту се често постављају два питања: „Чега се бојиш?“ и „Ко сам ја?“. Мислим да су то кључна питања на која је тешко одговорити, али се бар треба трудити да свако за себе, лично, покуша да пронађе одговор. Френки и Џони наизглед не би требало да имају било какав проблем, јер су још увек млади, могу много тога, а, опет, са друге стране, зачаурени су и не могу да се помере с места. Ипак, без обзира на све, мислим да су њих двоје храбри јер узимају ствар у своје руке и, упркос прошлим, негативним искуствима, одлучни су да храбро корачају даље.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | БОЈАН КРИВОКАПИЋ

Глума није гламу

На новоустановљеном фестивалу „Позоришно пролеће“, који је од 10. до 18. априла у Шапцу окупио најбоље представе из Србије, Награду „Залог за будућност“ добио је глумац Народnog позоришта у Београду, Бојан Кривокапић. Поменуто признање, које жири новинара додељује глумцу, односно глумици млађе или средње генерације који својом игром бране достојанство, господственост и веру у глумачки позив, припало му је за бриљантно одиграну улогу Едена у Стеријиним „Родољупцима“.

● **Са каквим сте осећањима примили вест о награди?**

Пријатно ме је изненадила, а можда, чак, помало и шокирала. Јер, заиста, на ту своју улогу у „Родољупцима“ нисам гледао као на кандидата за било коју награду, будући да у представи има много значајних улога, које носе целу причу. Када ме је позвала новинарка „Вечерњих новости“ Вукица Стругар, која је била чланица жирија, и саопштила ми новост, био сам заиста затечен, али и почастиован јер сам признање добио од озбиљног жирија. Мислим да је веома битно ко вам додељује награду. Лепо је када то долази од људи које и ви цените.

● **Веома често се може чути, нарочито од Ваших колега, да су награде значајне само до оног тренутка док их не добијете. Какав је Ваш став?**

О наградама никада нисам размишљао, нити се оптерећивао питањем да ли ћу добити неку од њих и када. Знате ли колико има величанствених глумаца и уопште уметника, који нису добијали награде или барем не оне најзначајније? То, ипак, не умањује њихову вредност. Наравно да награде представљају значајну сатисфакцију за глумачки рад, али, са друге стране, сматрам да је за глумца погубно ако се њима оптерећује, јер су оне само једна станица у каријери. Што се мене тиче, свакој представи прилазим професионално и трудим се да се свакој радујем, што ми, морам да признам, и успева. Награда долази као потврда нечијег великог залагања и квалитетно урађеног посла, који је неко уочио и вредновао, као што је, у мом случају, било сада у Шапцу.

● **Између осталог, награда Вам је додељена јер сте својом игром „бранили достојанство**

и веру у глумачки позив“. Без достојанства нема личности, без личности нема изграђеног глумца, а без глумца нема глумачке уметности. Како у овим временима, која нимамо нису наклањена култури и уметности, одбранили достојанство професије којом се бавите?

Мислим да је сваки човек одговоран најпре самом себи. Свако је себи, у смислу савести, најбољи судија. Ако глумац својом дубоком вером не стоји иза онога што ради на сцени и не верује у то, зашто би било ко други у то веровао и сматрао да је то нешто значајно? Глумац је битан колико и публика. Ако глумац има потребу да само себе забави, а да све друго пренебрегне, укључујући и то да му је мање битно шта публика за своје плаћене карте добија, онда је то крајње себично и коси се са професионалном етиком. Увек је битно и питање мотива, питање због чега се човек бави нечим. Глума је веома захтеван посао. Она тражи велики рад „на себи“, који подразумева много читања, гледања представа, бриге о себи

розан посао

у психофизичком смислу... То уопште није гламурозан посао, иако га многи сматрају таквим.

● **Улога Едена се прилично разликује од свега што сте до сада играли. Колико је било захтевно „ући у кожу“ ментално оштећеног дечака, који проговара касно и то тако што механички понавља све оне вагрене фразе и паролe с којима је одрастао?**

Еден у самом тексту није одређен као аутистичан. То се, некако, спонтано родило, кроз процес проба. У свему томе сам имао велику помоћ целе екипе, која јесте прави тим. За глумца је веома важно да се нађе у екипи са којом се осећа безбрижно и слободно, у смислу да га није срамота

да претера на пробама, да погрешити... Ако у процесу рада не влада таква атмосфера, он се затвара и остаје му да, у најбољем случају, уради коректан посао. Међутим, тиме не би требало да се задовољи, јер се тако не напредује. А и зашто би се задовољавао тиме, ако улога нуди много више? Радна атмосфера је кључ за настајање целе представе. Ако су људи у екипи добронамерни једни према другима и подржавају се, играју једни за друге, то се на сцени осећа. Ја сам ту срећу имао у „Родољупцима“, па је, самим тим, грађење лика Едена формирано спонтано и безболно, са ужитком.

● **Ипак, да ли сте бар мало били сумњичави према редитељу Урбану када Вам је понудио ту улогу која, скоро до пред крај представе, више нагиње невербалном театру?**

Јесам, морам да признам. У самом почетку, уопште ми није било јасно због чега тај лик постоји на нивоу комада и зашто је битан. Своју дилему, па могу слободно рећи и негодовање, поде-

лио сам у једном отвореном, али и веома колегијалном разговору са в.д. директора Дrame, Жељком Хубачем. Од њега сам добио уверавања да Урбан, као редитељ, има атипичан приступ и да ће се доста тога радити кроз импровизације, као и да ће бити сцена којих нема у самом тексту. То се на крају и десило. Добио сам довољно простора да, пре свега, сам у својој глави успем да повежем ко је тај човек, у каквој средини сазрева и ко постаје под утицајима окружења. Дакле, та улога, која има место у комаду и веома је битна на нивоу приче и значења целе представе, практично је настала ни из чега.

● **Стерија је, нажалост, можда чак више него раније, и даље готово болно актуелан?**

Да. У својој актуелности нигде није толико убојит као у „Родољупцима“. Стерија је актуелан зато што се људска природа, у овом

Култура овде јесте у великој кризи, али човек и у најтежим условима има избор и може себе однеговати на начин достојан човека.

случају на овим просторима, слабо или готово уопште не мења. Он говори о корупцији, сплеткарењу, пљачкању народа... а на то ни једна власт није имуна. Речи Гавриловића, једног од ликова из „Родољупца“, звуче као застрашујућа дијагноза свега онога што нам се дешава већ деценијама: „Идем, да не гледам, да не слушам како убице рода свог себе родољупцима називају“. Наравно, то убијање не мора бити у физичком смислу. Па погледајте само колико младих, квалитетних, високообразованих људи одлази из ове земље због немогућности да се ту пронађу, да нађу посао који неће бити понижавајући. Шта је то, ако не један од видова убиства нације која на тај начин остаје без будућности? Људи желе да се склоне од примитивизма, не желе да им „капу кроје“ полуписмени и, неретко, људи који немају никакве квалификације, а налазе се у ситуацији да одлучују о судбинама. Само, немојмо се заваравати, јер власт, ипак, долази из народа. Стање свести је такво да људи грабе за себе. Остало их се не тиче, нити им је битно по којој ће цени нешто добити, а то је застрашујуће. Стеријини „Родољупци“, између осталог, говоре и о томе, а то су теме које није пријатно чути. Преко тога се радије прелази.

■ Микојан Безбрадица ■

ПОРУКА ПОВОДОМ МЕЂУНАРОДНОГ ДАНА ИГРЕ

Молитва за уметничку игру

И нтернационални институт за позориште при UNESCO-у је 1982. године установио Међународни дан игре, који се обележава 29. априла, на рођендан творца модерног балета, Жан-Жоржа Новера (Jean-Georges Noverre, 1727–1810). Циљ Међународног дана игре је да уједини свеколику Игру, да слави уметност и да укаже на њену универзалност, на њену моћ да укине све политичке, културне и етничке баријере и зближи људе у миру и пријатељству кроз заједнички језик – игру. Сваке године једна позната личност из свега игре шаље поруку која обилази свет. Овог пута, то је Сала Лемни Понифасио (Salā Lemī Pōnifasio), самоански кореограф, режисер, дизајнер, уметник и оснивач међународне „трансформативне акције“ МАУ у Окланду, Нови Зеланд, у оквиру које ради са удружењима и уметницима широм света. МАУ је самоанска реч која означава објаву суштинске истине. Његова јединствена естетика би се могла описати као палета црних, инвертираних, сноликих слика; успорени ритам церемонијалног, жртвујућег тела; унутрашњег простора звука, светла и таме. Тако, на пример, ради са Маоркама као преноситељкама животне силе кроз говорништво и древне песме („Камење у њеним устима“, 2013); суочава царски

град Берлин са заједницама досељеничких породица које трагају за припадношћу, а прети им депортација („Le Savali: Berlin“, 2011); скреће пажњу на нестајање острва у Тихом океану погођених климатским променама, а која су до-

мовина већини његових извођача („Птице са небеским огледалима“, 2010); бави се питањима моћи и терора, као и незаконитом употребом државне силе после 11. септембра („Бур: Без тела“, 2008)... Своје радове приказује широм света, од Théâtre de la Ville у Паризу, Културног центра „Оназис“ у Атини, лондонског Southbank-а... до фестивала у Авињону, Њујорку, Руру, Единбургу, Холандији, Бечу, Берлину, Чилеу, Прагу, Торонту, Венецији...

■ Р.П.Н. ■

КАРАКИА (МОЛИТВА)

додирнути свемир
извор нашег божанства
осветљавајући
лица предака
да бисмо могли видети своју децу

исткано изнад, поред, испод
сјединити све унутар
нашег тела и костију
и сећања

Земља се окреће
људи масовно мигрирају
корњаче се окупљају у тихој припреми
срце је повређено

плешимо
покрет љубави
покрет правде
светло истине

Лемни Понифасио

ДВЕ ИЗЛОЖБЕ У ФОАЈЕИМА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Из приватних колекција

Н ародно позориште је у току маја љубитеље ликовне уметности обрадовало два изложбама уметничких дела из приватних колекција, у сарадњи са Галеријом „Радионица душе“.

Поставка слика „Од Паје Јовановића до Марине Абрамовић“ је, поред поменутих, обухватала и дела Уроша Предића, Петра Лубарде, Косте Миличевића, Марка Мурата, Милоша Шобајића, Владимира Величковића, Бате Михаиловића, Лазара Возаревића, Боже Илића, Оље Ивањицки, Милића од Мачве, Тодора Стевановића, Драгана Мојовића, Бранка Милуша, Милана Блануше, Драгослава Живковића, Мрђана Бајића, Биљане Вилимон, Раше Тркуље, Радована Миће Трнавца, Александра Цветковића, Николе Жигона, Владимира Дуњића, Миле Гвардиол, Ивана Мештровића, Риста

Стијовића, Милана Бесарабића, Томе Серафимовског, Илије Шобајића, Николе Коке Јанковића. Због великог интересовања пу-

Ђорђо де Кирико, Археолог

блике, поставка је била продужена за два дана, па је тако трајала од 11. до 19. априла 2016.

Три дана касније, 22. априла, сменила ју је поставка скулптура под називом „Додир – од Де Кири-

ка до Мештровића“, која је трајала до празника. Овог пута међу ауторима чија су дела представљена били су и Франо Кршинић, Матија Вуковић, Лојзе Долинар, Ристо Стијовић, Милан Бесарабић, Оља Ивањицки, Никола Кока Јанковић, Томе Серафимовски, Сретен Стојановић, Петар Палавичини, Павле Пејовић, Милош Шобајић, Љиљана Антић, Лазар Возаревић, Душан Оташевић, Мирко Мркић, Драган Николић, Кадишман Немеш, Михаило Пауновић, Светозар Радовић. Сходно слогану ове поставке „додиривање скулптура је дозвољено и пожељно“, организацији се придружило и Удружење грађана „Althea“, које је обезбедило материјале на Брајевом писму, чиме је уживање у експонатима омогућено и слепим и слабовидим особама. Изложбе је за укупно 16 дана видело преко 2000 посетилаца.

■ Ј. Стевановић ■

ИЗЛОЖБА ПОВОДОМ МЕЂУНАРОДНОГ ДАНА РОМА

Сећање на Коштану Усније Реџепове

Четврти март 1973. је дан када су Бора Станковић, Народно позориште и представа у режији Јована Путника, добили нову изванредну Коштану – Уснију Реџепову. Њен деби у овој култној улози нашег националног репертоара био је на Сцени у Земуну, а већ пет дана касније се, са истим великим успехом, поновио и на сцени на Тргу Републике.

„Коштана Усније Реџепове подједнако је емитовала и младост и професију, и чулност и трезвост врањске Циганчице која се у очима распојасаних људи свих до-

како је Уснија „она права – истинска Коштана какву је замишљао наш велики писац када је своје дело стварао“.

А како је уопште дошло до тога да млада естрадна певачица стане на позоришну сцену, својевремено нам је објаснио Борислав Григоровић, дугогодишњи редитељ Народног позоришта: „...Једнога дана Љуба Тадић је рекао Велимиру Лукићу (тадашњем управнику – прим. аутора) да

је наступио на телевизији са једном младом, прелепом Ромкињом из Скопља која је у Београд дошла да студира оријенталистику, и која би била Коштана какву би и сам Бора Станковић пожелео. Позвали смо је и сви смо били одушевљени њеном појавом. Бата Путник се после пензионисања повукао у Крушевцац... па је предложио да га ја заменим и уведем Уснију у представу, што сам као редитељ Куће, са задовољством прихватио. Уснијина појава изазвала је праву сензацију. Публика је похрлила у Позориште, новине су биле пуне њених интервјуа и фотографија. Њене слике на насловним странама свих недељ-

А Драгољуб Влатковић у то време бележи: „Почевши од физичког изгледа, крхка, тамнопута – као ‘коштан’ (кестен), немирних црних продорних очију, с гласом који носи тајанственост и тајност оријенталног, с уснама преко којих се прелива широк смешак или дубок бол, својом наивношћу, чистоћом, устрепталашћу, поетичношћу, младашћу – она је најближа Станковићевој јунакињи. За Уснију већ многи кажу да је најбоља глумица међу певачицама и најбоља певачица међу глумицама. А она није ни само певачица ни само глумица – она је и једно и друго“, вели овај театролог и одушевљено констатује

ваном Милићевићем и Растком Тадићем у улози Миткета, са Рашом Плаовићем и Љубом Ковачевићем у улози Хаџи Томе, те са Драганом Оцокољићем, Данилом Лазовићем, Тихомиром Арсићем и Лепомиром Ивковићем који су се смењивали у улози Стојана. А певала је са Даром Плаовић која је деценијама била неприкосновена Салче.

них листова. У Позоришту су са задовољством говорили да на трећој галерији, на стајању, висе гроздови гледалаца, као да гостује Пласидо Доминго. Звезда је била рођена! Њена Коштана била је почетак једне блиставе каријере“ – присећао се Григоровић Уснијиног доласка у театар.

Скоро до краја сценског живота ове поставке, Уснија је била један од чак седам тумача овог лика – преосталих шест биле су драмске и оперске уметнице. Глумила је са Јо-

режији, 20. октобра 1984, на сцену долази нова поставка, Боре Григоровића, који одлучује да насловни лик на премијери тумачи Уснијина колегиница, Маја Оџаклијевска. И о овоме имамо забележено његово сећање: „Уснија је сјајна личност и прави професионалац. Прихватила је без и најмањег отпора да нову премијеру игра нова подела, са тим да она и даље остаје у представи. Уосталом, поред Маје у мојој поставци било је и других интерпретаторки: чланица Дrame Сузана Петричевић, млада и лепа солисткиња Оперe Гордана Кесић... Ипак, Уснија Реџепова је током две деценије на сцени Народног позоришта остала један од најубедљивијих тумача једног од врхунских женских ликова наше драмске литературе. Ми смо тај јубилеј достојно обележили“, присећао се Григоровић.

Театрографија сведочи да је Уснија у Григоровићевој режији први пут наступила 1. октобра 1985. и да је од сезоне 1993/94. све до последње представе, 4. јуна 1996. играла Коштану без алтернатива, укупно око 80 пута – увек пред пуним гледалиштем. Партнери су јој били Бранислав Јеринић, Растко Тадић и Марко Николић (Митке), Јован Милићевић и Бранислав Јеринић (Хаџи Тома), Љубивоје Тадић и Владан Гајовић (Стојан) и – и даље незаобилазна Дара Плаовић (Салче).

■ Јелица Стевановић ■

Поводом Међународног дана Рома, 8. априла је, у организацији Канцеларије за људска и мањинска права, у Фоајеу групе галерије Народног позоришта приређена изложба „Уснија Реџепова – живи Коштане“.

ба, у раскошној ускршњој ноћи, појављује као ‘спиритуел’, као жеравица у грлу. Успевши да умањи мелодрамске сразмере, Коштана Усније Реџепове је истински прихватила човечни бол Миткетов и последње пламсаје Хаџи-Томе“, писао је критичар Милосав Буца Мирковић после њеног првог наступа.

САРАДЊА НАЦИОНАЛНИХ ТЕАТРА ИЗ БЕОГРАДА И ТИРАНЕ

Албански балет у Београду после 60 година

Након паузе дуге 60 година, балетски играчи из Албаније су имали прилику да се прикажу публици у Београду 8. априла, у оквиру сарадње Народног позоришта у Београду и Националног театра опере и балета из Тиране, а као део пратећег програма овогodiшњег Фестивала игре.

У оквиру наступа на Сцени „Раша Плаовић“, уметници из Тиране су извели два кратка балета признатог кореографа Анжелина Прелџока – „Свадба“ (Noces) и „Екстраваганција“ (Stravaganza). Сваки на свој начин, оба балета су исказала сву раскош талента тог чувеног уметника, који је, као почасни гост, и отворио овогodiшњи Београдски фестивал игре.

„Докле год моје сећање сеже, венчања су ми увек личила на неке чудне трагедије: по балканској

традицији, или је можда у питању била бујна машта немирног детета, знао сам да се мистерија гради око младе која је увек одсутна са

У оквиру посете албанских уметника, руковођство два театра је потписало Пројекат о сарадњи између два позоришта, којим се предвиђају узвратна посјетовања, као и размена уметника. Потписивању су присуствовали представници албанске амбасаде у Србији, а амбасадор Албаније, његова екселенција Љиџ Боћка, изразио је задовољство потписаним споразумом, предвиђајући усјешну сарадњу две државе и на овом плану.

славља. Деверуше ће је претворити у средство трговине, пратећи је из једне породице у другу, а затим се она појављује у последњем часу, када се расположење већ смирује после целодневне екстазе, и сви зуре у њу, као у велом покривену мисао драме коју више не могу игнорисати. А затим, нуди себе у ритуалу супротном сахрани, и хода полако, очију сјајних од суза, према добровољном силовању“, забележио је овај уметник поводом свог балета, „Свадба“.

О другом делу приказаном на гостовању у Београду, аутобиографској причи о емигрантима, аутор бележи: „Као симбол еми-

„Свадба“ (Noces)

грације за све оне који остављају све што познају за собом и одлазе негде далеко да изграде нешто ново, идеја о новом континенту је

веома утицала на мене приликом стварања овог дела. С једне стране, имамо некога ко долази са истока, носећи са собом своју древну културу и традицију, а са друге, имамо Америку, Бродвеј и Баланшина. Желео сам да испричам причу како се прошлост враћа као бумеранг... као што време представља само бескрајан круг вечности...“

Модеран покрет, динамична игра и висока посвећеност балетских играча из Тиране су оставили снажан утисак на све присутне гледаоце који су дуготрајним аплаузом враћали уметнике на сцену током поклона, на тај начин исказујући своје задовољство приказаним.

После наступа у Београду, Албански уметници су са великим успехом извели поменути два балета и у Српском народном позоришту у Новом Саду, као и у Народног позоришту у Нишу.

■ Вук Милетић ■

Милица Јевић: Тело је инструмент игре

У свет уметничке игре мала Милица је закорачила у петој години, да би у седмој одиграла у Балетском студију у родном Панчеву своју прву балетску варијацију, уз много треме, али и са великом љубављу. Успех није изостао и мала балерина је већ тада знала да ће са великом вољом учити да би постала професионална уметница. То су били почеци дугог пута Милице Јевић Дрндаревић (1985), који је прелазила од ученице Балетске школе „Лујо Давичо“ у Београду у којој је дипломирала 2004. године у класи Бориславе Дурић, чланице београдског Балета у којем је исте године ангажована, преко бројних солистичких улога у класичном, неокласичном и савременом репертоару у матичној кући и на другим београдским играчким сценама.

У свету уметничке игре уметници се, према својим склоностима, по правилу деле на лирске, карактерне, виртуозне, драмски изражајне. У мањини су оне играчице или играчи који, обимом свога талента подједнако успешно

уједињују све ове особине. Једна од њих је и Милица Јевић, данас први солиста Балета Народног позоришта у Београду. Поред матичног ансамбла, она је истакнута чланица Битеф денс компаније и Опере и театра „Мадленианум“, што јој омогућава да сарађује са многим домаћим и иностраним кореографима и упознаје се са различитим правцима савремене плесне уметности у свету.

Солистичке улоге игра у свим традиционалним балетима, који су на репертоару Народног позоришта у Београду, као и у савременим представама које као кореографи потписују Лидија Пилипенко, Јиржи Килијан, Крунислав Симић, Сташа Зуровац, Брус Стајвел, Александар Илић. Главне улоге је остварила у балетима „Бајадера“, „Александар“, „Кавез“, „Viva la vida“ „Јесење цвеће“, „Проклета авлија“. Са матичним ансамблом је гостовала у

земљама региона, затим Шпанији, Мексику, Колумбији, Катару, Канади, Кини, Грчкој, Немачкој.

У Битеф театру је са лакоћом усвајала различите кореографске стилове Г. Вајцмана („Мириси цимета“), З. Марковића и М. Колар („Отело“), Е. Клуг („Божанствена комедија“), Л. Мујић („Сонети“), Ј. Вардимон („Јуче“). На сцени „Мадленианума“, одиграла је са успехом кореографије Р. Занеле, С. Зуровца, А. Илића и учествовала у НДТ – Регионалном балетском пројекту.

Често наглашава да је веома захвална Борислави Дурић, која јој је као педагог помогла да кроз напоран рад у балетској сали открије техничке тајне које воде сазревању уметника. Своје улоге Милица ствара „игром из душе“, труди се да им се максимално посвети и, како сама каже, док учи и савлађује техничке задатке, истовремено ради на карактеру и изражајности играчких ликова. Она сматра да је играчко тело идеалан музички инструмент, који у заједништву са племенитим звуком гледаоцу пружа истински уметнички доживљај. Желела би да од-

игра једну кореографију Вилијама Форсајта, као и Одилију у „Лабуловом језеру“.

И поред заиста завидно бројног и успешног играчког ангажовања, Милица се бави и кореографијом. Поставила је представу „Процес или ником овде није стало до Јозефа“, поетско-плесни приказ „У кубу“, а коаутор је представе „Раскришће“, која је на Фестивалу кореографских минијатура добила награду „Охрабрење“, намењену младим кореографима. Међу признањима која је до сада добила су и Награда града Београда (ансамбл балета „Ко то тамо пева“), Награда „Димитрије Парлић“ (ансамбл балета „Шест плесова“). Дипломирани је менаџер уметничке продукције на Академији лепих уметности у Београду и педагог савремене игре у Националној фондацији за игру.

Диви се незаборавној светској примабалерини Маји Плисецкој и жели да „до краја свог радног века допринесе развоју прелепе играчке уметности“. С обзиром на до сада остварено, Милице Јевић Дрндаревић се мора веровати.

(наставиће се)

Златковићи – 125 година од рођења

Девојачко презиме Зорке, Зоре Златковић (1891–1956) било је Тодоровић – она је ћерка великог глумца и редитеља Саве Тодоровића, једног од носилаца београдског позоришног живота у првим деценијама постојања. Зорина мајка је такође била глумица и члан хора, Лепосава Тодоровић. А она, и све три сестре, постале су такође глумице. И Зора и Александар, њен потоњи муж, почињу да играју на сцени Народног позоришта пре своје двадесете године. Убрзо постају нераздвојни на сцени и у животу, па чак и у смрт су пошли једно за другим у размаку од два месеца. И на усавршавању у Паризу су били заједно. Колеге су их волеле и због благе нарави, скромности, занесености послом који раде и потпуне преданости једно другоме и позоришту.

Боривоје Стојковић Зору убраја у изузетно значајне глумице тог доба. Била је једна од најдаровитијих између два рата. Скоро никада није тумачила водеће улоге, али у епизодама је била ненадмашна „надахнута, чак бујне природе, врло полетна, са живом,

стваралачком маштом, са изузетно лепо развијеним смислом за реалистичну, природну, ус-то динамичну игру (...)

Она је умела виртуозно да гради улоге од духовито нађених, значајних и лепих појединости, тако да су оне увек представљале најпријатније и ретке уметничке догађаје“. Нарочито је била успешна у фаху карактерних комичних улога.

Александар Златковић (1890–1956), у млађим годинама заводник и љубавник, касније се показује најуспешнији у приказивању ликова особених авантуриста, лупежа, варирајући овај основни тип ликова од симпатичних, снажљивих, преко дрских, препреде-

них, до циничних, хладнокрвних, безобзирних. Златковић је, како бележи зборник „Александар и Зора Златковић“, био изузетно модеран и оригиналан у изразу,

„глуцац чудесних вибрација и најдрхтавије сензибилности – сав за нов театар створен а прерано рођен. (...) Он

је у тој мери био свој да није подсећао ни на кога. (...) Било је то дубоко понирање у лик, без остатка. Само тако се може објаснити његова фасцинантна, буквално фасцинантна моћ трансформације (...) И великим радом. Сви велики су много радили“.

У ову галерију типова Александра Златковића и у карактерне комичне ликове који су били Зорина специјалност, Нушићеви Пера Каленић и Сока (Соја) из „Госпође министарке“, одлично су се уклапали. Зато не чуди да су се нашли у подели пра-

изведбе 25. маја 1929. у режији Витомира Богића. Ова представа је у међуратном периоду постигла својеврстан рекорд: играна је све до окупације и одиграна укупно 180 пута – у граду који је бројао свега 226070 становника. Занимљиво је да су ове улоге играли преко двадесет година, јер су се нашли у премијерној подели и следеће, прве послератне постав-

Када кажем Зора и Саша Златковић, ја мислим – Позоришће! (Невенка Урбанова)

ке „Министарке“, из новембра 1945. Представу је режирао Драгољуб Гошић, а одржала се на репертоару седам година. У обе поставке, према тадашњим обичајима, у истим улогама се смењивало више глумаца, али креације Зоре и Александра Златковића су остале упамћене. Театролог Синиша Јанић је, по сећању, записао детаљну реконструкцију читаве једне сцене. Ово ретко и изузетно драгоценост сведочанство донећемо у следећем броју.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

МАЈ 2016.

среда 19.30 ЧАРОВНА ФРУЛА опера В.А. Моцарта 04	четвртак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 05	петак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 06	субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН / са гостом опера Ђоакина Росинија 07	недеља 19.30 УРНЕБЕСНА ТРАГЕДИЈА по тексту Душана Ковачевића, гостује Црногорско народно позориште, Подгорица 08	понедељак 19.00 ОБЕЛЕЖАВАЊЕ ДАНА ПОБЕДЕ НАД ФАШИЗМОМ У II СВЕТСКОМ РАТУ	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 10	среда 19.30 ТРАВИЈАТА / са гостом опера Ђузепе Вердија 11	четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 12		
петак 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 13	субота 19.30 АНТИГОНА / у оквиру манифестације „Грчки викенд“ трагедија Софокла 14	недеља 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“	недеља 20.00 ДАН АНСАМБЛА „КОЛО“ – СВЕЧАНИ КОНЦЕРТ	понедељак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 16	уторак 19.30 КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба 17	среда 19.00 АИДА опера Ђузепе Вердија 18	четвртак 19.30 АЛЕКСАНДАР балет у кореографији Роналда Савковића 19	петак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 20		
субота 19.30 ТОСКА / са гостима опера Ђоакома Пучинија 21	недеља 12.00 ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ опера Ђоакина Росинија 22	недеља 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 22	понедељак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 23	уторак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 24	среда 19.30 БОЕМИ / са гостом опера Ђоакома Пучинија 25	четвртак 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П.И. Чајковског 26	петак 19.30 МАРИЈА СТУЈАРТ драма Фридриха Шилера 27	субота 19.00 БАЛ ПОД МАСКАМА опера Ђузепе Вердија 28		
недеља 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симиновића 29	понедељак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 30	уторак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 31	среда 19.30 НАБУКО опере Ђузепе Вердија 01	четвртак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 02	петак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 03	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 04	недеља 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 05	субота 19.00 ОТЕЛО / са гостима опера Ђузепе Вердија 18		
среда 19.30 РИГОЛЕТО / са гостима опера Ђузепе Вердија 22	субота 19.30 ПАЈАЦИ / КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА / са гостима опере Р. Леонкавала / П. Маскањија 25	уторак 19.30 ДВА ВИТЕЗА ИЗ ВЕРОНЕ драма Вилијама Шекспира, гостује Глоб театар из Лондона 28	четвртак 20.00 ГАЛА КОНЦЕРТ	ГОСТОВАЊА У ОПЕРИ Александра Ристић (Ниш) СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН, Розина * Наталија Роман (Италија), ТРАВИЈАТА, Виолета Оливера Ташић (Италија), ТОСКА, Тоска * Иван Марино (Италија), ТОСКА, Скарпија * Инва Мула (Француска), БОЕМИ, Мими Карлос Алмагер (Мексико), ОТЕЛО, Јаго * Елена Мошук (Румунија), РИГОЛЕТО (поводом Националног дана Сувереног малтешког реда), Риголето Алберто Газале (Италија), Билда * Наидев Тодоров (Бугарска), ПАЈАЦИ, диригент * Дуња Симић (Немачка), ПАЈАЦИ, Неда Карлос Алмагер (Мексико), ПАЈАЦИ, Тонио НИКОЛА КИТАНОВСКИ (прослава 25 година уметничког рада) – ОТЕЛО (Отело), ПАЈАЦИ (Канио)						

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

среда 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 04	четвртак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 05	субота 20.30 ОЧЕВИ СУ ГРАД(ИЛИ) драма Бориса Лијешевића, гостује Црногорско народно позориште, Подгорица 07	недеља 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 08	понедељак 20.30 КОНЦЕРТ МУЗИЧКЕ ШКОЛЕ „ДАВОРИН ЈЕНКО“	среда 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција 11	четвртак 20.30 СИРАНО / ПРЕТПРЕМИЈЕРА драма Едмона Ростана 12	петак 20.30 СИРАНО / ПРЕМИЈЕРА драма Едмона Ростана 13	недеља 12.00 БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА / ПРЕМИЈЕРА ОПЕРСКОГ СТУДИЈА опера В.А. Моцарта 15
недеља 20.30 ЈАВНИ ЧАС ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“	понедељак 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 16	уторак 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште 17	среда 12.00 ДОДЕЛА ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ (КПЗС и МСП РС)	среда 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 18	четвртак 20.30 МАРИЈА СТУЈАРТ драма Фридриха Шилера, гостује Висока школа за филм, позориште и телевизију из Лођа, Пољска 19	петак 20.30 НОЋ У ОПЕРИ концерт (дуо - обоа и харфа), у оквиру Харфа festa 20	субота 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 21	недеља 20.30 ФРЕНКИ И ЏОНИ романтична комедија Т.Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор 22
понедељак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 23	уторак 20.30 ПЕНЕЛОПИЈАДА драма Маргарет Етвуд, гостује Центар за културу Тиват 24	среда 20.30 ДОДИР МАКЕДОНИЈЕ концерт Фолклорне групе „Копачка“, у оквиру Дана македонске културе у Београду 25	четвртак 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 26	петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 27	субота 20.30 СИРАНО драма Едмона Ростана 28	недеља 12.00 БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера В.А. Моцарта 29	недеља 20.30 НАДЕЖДА ПЕТРОВИЋ – АУТОПОРТРЕТ У МНОЖИНИ драма Миљане Ђорђевић, гостује Народно позориште, Ниш 29	понедељак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 30
уторак 20.30 ДОН ЖУАН СЕ ВРАЋА ИЗ РАТА драма Едена фон Хорвата, испитна представа 2. године глуме Академије уметности 31	среда 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симиновића 01	петак 14.00 XX ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / СЕЛЕКЦИЈА ФИНАЛИСТА 03	субота 19.30 XX ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ 04	недеља 20.30 XX ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / РЕВИЈАЛНИ ПРОГРАМ ФЕСТИВАЛА 05	понедељак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 06			

ПРЕМИЈЕРЕ

СИРАНО, драма Едмона Ростана, 13. мај
БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА, опера В.А.Моцарта, премијера
Оперског студија „Борислав Поповић“, 15. мај

ГОСТОВАЊА

05.05. ПРАХ - 23. међународни фестивал малих сцена, Ријека, Хрватска
09.05. МОЈЕ НАГРАДЕ - Бањалука
17.05. МАРИЈА СТУЈАРТ - Панчево
19.05. БЕЛА КАФА - 19. театар фест „Петар Кочић“, Бањалука
26.05. РОДОЉУПЦИ - Стеријино позорје, Нови Сад
31.05. РОДОЉУПЦИ - Студентски град
07.06. РОДОЉУПЦИ - 39. дани сатирае Фадила Хаџића, Загреб, Хрватска

САВА ЦЕНТАР

11.06. ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН, опера П. И. Чајковског | са гостима из Русије, поводом Дана Русије

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Вук Милетић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

ГОСТОВАЊЕ ГЛОБ ТЕАТРА
ДВА ВИТЕЗА ИЗ ВЕРОНЕ
28. ЈУН

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946 Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА